

433

Dvě pohřební řeči

konané

v Ratiboři dne 28. dubna 1878.

U RAKVE

dvojetihodného pána

JANA LÁNYHO,

faráře

evangelické církve a. v. v Ratiboři na Moravě a majitele zlatého záslužného kříže s korunou, kterýž, narozen byv dne 22. května 1793 v Maglódě u Piliše v Uhrách, v 85. roce svého věku a v 57. roce svého kazatelského úřadu dne 25. dubna 1878. náhlou smrtí v Pánu skonal, zanechav po sobě vdovu, 6 synů a 3 dcery.

Na jeho památku

co rukopis pro přátelstvo a církev vydané
léta Páně 1879.

I. Kázání v chrámu Páně

od důst. pana conseniora Samuele Jurenky, faráře na Vsetíně.

Již dokonal běh života
Patriarcha dlouhoroký,
A tichá smrti drámota
Uspala ho již na věky!

Ale co on konal, činil,
To země chladná neztráví.
Toinu vděčnost v srdci našem
Věčnosti pomník vystaví.

AMEN.

Truchlící pohřební shromáždění!

Našeho váženého a staříckého patriarchy, dvojjetihodného někdy muže pana Jana Lány uprostřed nás více není!

Zhaslo již to jasné oko, kterým on nad tebou, milá církvi, tak laskavě stráž držel; umlkla ta výmluvná ústa, jež Vám slovo Boží mluvila; zkřehla ta šlechetná ruka, jež Vám tisícnásobné požehnání udělovala; přestalo tlouci to laskavé srdce, jež nás všech tak vroucně milovalo. Ale má-liž proto zahynout památka spravedlivého tohoto?

Ach nikoli; však „v paměti věčné budou spravedliví.“ Rozpomínati se na naše v Pánu oslavené, to jest svatou povinností naší, to je povinnost vděčnosti a lásky, která na dobrodince své nikdy zapomenouti nemá.—A naplnění povinnosti této tím nejslavnějším ovocem se odměňuje. Nebo když si celý život a všecko to, co ten v Pánu oslavený pro nás a své milé na světě vykonal, v duchu představíme; tak nebudeme toliko s to, poznati a oceniti Jeho šlechetné usilování, ale i naše srdce bude probuzeno k následování jeho ctností, aby jednou i naše smrt byla podobná smrti spravedlivého tohoto a zachovaná i v požehnané památce!

A nemělo - by takovéto vroucí přání i nyní naše srdce naplňovati? zdaž by se nám i nyní takového duchovního zisku, neměl za podíl dostati, když se na tohoto nábožného muže Božího, na tohoto laskavého otce, na tohoto věrného pastýře Vašich duší rozpomínáme, jenžto s Vámi v tak dlouhém a úzkém sjolení stál, ježž si o tuto Vaši církev, ano i o Vaši školu nemalých zásluh vydobyl. Ó by se mi to jen po-

L. 5789/21.
S. E. 257.
Z Knih
End. Nad. Rukopera.

Univerzitná knižnica
v Bratislave

1800590380

dařilo, ty právě příčiny Vám ukázat, proč si památku tohoto v Pánu oslaveného muže Božího ve Vašem srdci obnovovati máte, aby i z takového tohoto považování království pravdy a etnosti uprostřed Vás napomoheno a jméno boží oslaveno bylo!—Prvé však, nežli bych Vám ty příčiny ukázal, pro které památku Jeho u vděčné lásce zachovati máte, slyšte slovo Boží k tomu nás pobízející: „*Zpomínejte na vůdce své, kteříž Vám mluvili slovo Boží, jejichžto obcování jaký byl cíl spatřující, následujte jejich víry.*“ Epištola k Židům 13., v. 7.

Dle napomenutí sv. apoštola rozpomínati se máme na vůdce své a příkladu jejich víry a obcování následovati, a to proto, že příklady dobrého mocněji na srdce působí a dříve ovoce přináší, nežli i to nejdelší napomínání. Proto na základě tohoto sv. textu k potěšení a k probuzení vašemu chci odpověď dáti na tuto otázku:

„Proč máme i my na tohoto v Pánu oslaveného muže Božího s vděčným srdcem zpomínati?

My máme na něj zpomínati proto, že v něm ztratili,

- I. rodina milujícího manžela a otce,
- II. církev horlivého slova Božího kazatele,
- III. bratří v úřadě upřímného spolubratra a
- IV. vinice Páně věrného ve vlasti a národu dělníka.

I.

První příčina Nej. proč se na tohoto v Pánu oslaveného s vděčným srdcem rozpomínati máme, jest ta že v něm *rodina milujícího manžela a otce ztratila.*

Že domácí spokojenost, domácí štěstí a požehnání nepřebývá vždycky ani v nádherných hradech knížat, ani v bohatých salónech velmožů tohoto světa, ani v hlučných a lidnatých městech; ale že to všecko i zde uprostřed vás, v tomto chudém a na oko nepatrném kraji Valašském k nalezení jest, toho jsme měli krásný příklad i na domácnosti tohoto v Pánu oslaveného muže Božího.

Prostý a nepatrný to stánek, v kterém více nežli 50 let přebýval, v kterém větší díl života svého strávil; a přelce jaková to tichá svatyně snášenlivosti a jednoty domácí; jakový to nebeský chrám čisté lásky a nábožnosti, jakový to tichý stánek Božího ducha, Božího pokoje. „*Aj stánek Boží to s lidmi!*“ —

Ale jen takováto nábožná a bohumilá domácnost, jen takovito svorní a příkladní rodičové, mohli vychovati i tak zdárné, světu prospěšné, Bohu milé děti.

O jak ne jeden otec v tak úzkých poměrech žijící byl by snad i proti Božímu řízení reptal, byl by sama sebe opustil a do zoufalství upadl, maje na starosti zaopatření a vychovávání tolikero dětí. Ale

zde v této rakvi před námi odpočívá otec a manžel tak mocné důvěry v Pána, tak vroucí lásky ku svým, tak nezvratné naděje v lepší budoucnost, který raději sama sebe zapíral, jen aby Jeho milé děti sobě nestýskaly, který raději pro sebe sama ničeho míti nechtěl, jen aby děti Jeho všemi věcmi vládnuli, který raději jen samé péče a starosti na se uvalil, jen aby z toho někdy i škola i církev i stát bohatý užitek míti mohli.

Milá manželko! drahé děti! zdaliž to není divné před očima Vašima, když se na to všecko v duchu rozpomenete? Nemusíte Vás to všecko k té nejhlubší úctě a vděčnosti k zemřelému probuzovati? Však všecko to bohaté požehnání, které na Vás spočívá, všecko to ovoce štěstí, které zakusujete, jestli plodem Jeho otcovských péčí a starostí, Jeho nábožnosti a oddanosti k Bohu, Jeho vroucích prosb a modliteb k Pánu.

Rodičové křesťanští! otcové a matky, i my se učme od oslaveného spolubratra našeho domácí opatrnosti a skrovnosti; i my se učme od něho důvěře v Toho, který pro nás mnohem více a hojněji může učiniti, než my prosíme neb rozumíme, i my se učme děti naše tak vychovávat, aby nám nejen stáří naše oslazovali, břemena života našeho nésti pomáhali, nýbrž abychom i v hodinu smrti ducha svého v tom povědomí v ruce nebeského Otce poručiti mohli: „*Otče, z těch, které jsi nám dal, neztratili jsme žádného.*“

II.

Ale netoliko rodina ztratila tu milujícího manžela a otce, nýbrž i zdejší *Ratibořská církev horlivého slova Božího kazatele*, a proto i církev tato nyní osiřelá s vděčností se na něj rozpomínati má.

Nejen dotud máte, Nejmilejší v Kristu, učitele evangelium milovati a na nich se rozpomínati, dokudž viditelně před Vámi obcují a uprostřed Vás v službě Páně působí a pracují, ale i po smrti jejich těla má láska Vaše jejich památku zachovati, nebo pravá „*láska nikdy nevypadá!*“ —

A již proto máte se na služebníka evangelium u vděčné lásce rozpomínati, že on toho již pro tu práci od Vás zasluhuje, kterouž pro spasení Vašich duší konal. Však i tento zesnulý muž Boží nejen v letech mladosti a síly své tak věrně a svědomitě Vám sloužil, s takovou vroucností srdce, s takovým nadšením ducha zvěstoval Vám evangelium Kristovo, které může spasiti duše vaše, ale i ve dnech staroby své neznal spásitelnějšího zanepráznění, nežli těšit, vyučovat a na cestu spasení uvádět Vás! —

Vy ste u větším díle všickni jeho učedníci a chovanci; Vás on u větším díle všech za údy království Božího přijal a posvětil se všemi Vašimi dětmi, an je u víře potvrzoval a k tomu Pánu je vedl, jenž jest

ta cesta, pravda a život.— A vy obtížení a pracující, zdaliž on i Vás každého času neodkazoval ku Spasiteli hříšníků, volajícímu: „pojďte ke mně všickni, kteříž pracujete a obtížení jste, já vám odpočinutí dám“? A vy nemocní a neduživí, zdaliž on i Vás potěšením Božího slova s radostí netěšil, nepozdvihoval? A vy opuštěné vdovy, vy hořce plačící, a rukama zalomující sirotky, zdaliž on i Vás v opuštěnosti Vaší nenavštěvoval a Vaše bolné slzy laskavě nestíral? A vy šťastní manželé a rodičové, zdaliž on i Vám všem tu nejlepší radu na cestu života neudílel a Vaše svazky ve jménu Páně nežehnal? A při Vaších v Pánu zesnulých zdaliž jste Jeho výmluvností moc víry nepocítovali a v blahoslavené naději s nimi se neloučili? — Drahá církví, která by jsi mohla na tohoto duchovního otce svého, který tě učil, který tě těšil, který tě žehnal a k nebi vedl, chladnokrevně zapomenouti? která by jsi mohla památku toho ze srdce svého vyrvat, jenžto od samého Pána povolán byl za dělníka na vinici Jeho za šafáře velikých tajemství Božích, za udělovatele požehnání, za věrného pastýře věřících, za nábožného vůdce církve? — Slyštež nejmilejší, co již prorok Izaiáš v 52. kap. v. 7. o služebnících Božích pověděl: „O jak krásné jsou na horách nohy toho, jenžto potěšené věci zvěstuje a ohlašuje pokoj toho, jenžto zvěstuje dobré, jenžto káže spasení a mluví k Sionu: kráľujet Bůh tvůj.“!

A zdaž jste všechno toto i z úst zesnulého tohoto neslyšeli? Zdaž on i Vám ve jménu Božím nezvěstoval potěšené věci, zdaž on i Vám nekázal pokoj a spasení!

Nuže tedy, jak apoštol k Židům 13. v. 17. dí: „povolní buďte správcům svým a poslušní; oniť zajisté bdějí nad dušemi vašimi jako ti, kteříž počet mají vydati, aby to s radostí činili a ne se stýskáním; neboť by Vám to nebylo užitečné.“

A takováto vděčná rozpomínka na osl. v Pánu učitele pro Jeho práci nechtí toliko Jeho, ona neslouží toliko samé církvi ke cti, ale ona spasitelný vliv i na ty ještě provozuje, kteří povolní jsou, pro království Boží i na dále uprostřed Vás působiti.

Čím větší, čím čistější, čím trvalejší lásku k zemřelým učitelům Vaším prokazujete, tím ochotněji i jejich nástupcové těžké povolání své uprostřed Vás konati budou. Žádné zemské poklady, žádné zemské štěstí služebníky evangelium nečeká! — Vážné a těžké jesti povolání jejich, a vyhledává pilnosti sebezapření od těch, jenž se mu posvěcují. — A za to všechno, čím se můžete hodněji odměniti, nežli rozpomínkou vděčnosti a lásky? A církev Ratibořská tím více jest k tomu zavázána, ať se slavným jménem Lány takměř stoletá historie Vaší církve, její rozkvět a zvelebení spojeny jsou. Pod zprávou v Pánu oslaveného vybudovali jste sobě krásný a utěšený chrám, pod Jeho zprávou vystavěli jste sobě i nový farní příbytek a dvě školní budovy v

Ratiboři i v Kateřiních; nuže tedy „zpomínejte na vůdce své, jejichžto obcování jaký byl cíl spatřující, následujte jejich víry.“

III.

Ale nejen církev, nýbrž i my kazatelové se máme s vděčností na něj rozpomínat, neboť *bratři v úřadě ztratili v něm upřímného spolubratra.*

Draží bratři! Malá jest naše řada, nepatrný jest počet těch, jenžto v službě evangelium na půdě této drahé Moravské vlasti naší pracujeme. A Pán nám poznovu jednoho z prostředku našeho vyrval, aby ho uprostřed nás více nebylo.

Jen jednoho nám sice vyrval a předce jaková to mezera v řadách našich, jaková to ztráta nenahraditelná pro srdce naše. Ten tichý a skromný duch, který o sobě nikdy více nesmýšlel, nežli mysliti sluší; který jiné spolubratry své nikdy neposuzoval, znaje to, že ten, jenž nás souditi bude, Pán jest; který vždy a na každém místě opravdovou upřímností a bratrskou láskou předcházal nás, jen aby i uprostřed nás mladších podobná upřímností a láska bratrská panovala; tento šlechetný charakter původního, nezkaženého rázu slovanského, ten se již z této časnosti navždy od nás odebral, a vešel v radost Pána svého!

Již nám klyne toliko rukou svou s onynou vlasti pokoje, do níž se i my jeden po druhém odeběřeme, abychom tam s Pánem navždy býti mohli.

Ale tak jako jsme se draží bratři v Pánu vůkol jeho rakve tak četně shromáždili, abychom mu tuto poslední bratrskou službu a počestnost prokázali; tak se společně v srdcích svých probudíme i k tomu, že památku drahého jména Jeho ze srdcí našich nikdo nevyrvé. Však to bude ten nejkratší věnec naší úcty, naší lásky k němu, který na Jeho hrob položíme; však to bude ten nejtrvanlivější pomník, který k památce Jeho na vždy vystavíme, nebo pomník ten o našem bratrství to krásné svědectví vydávati bude: „Aj jak dobré a jak jest to utěšené, když bratři v jednomyslnosti přebývají.“

IV.

A konečně máme na něj i proto u vděčné lásce zpomínati, že *vinice Páně ztratila v něm věrného dělníka ve vlasti a národu.* — Tak jako zdějši slavná církev měla na oslaveném věrného pastýře, horlivého slova Božího kazatele, tak vůbec i vinice Páně měla na něm věrného a neunavného dělníka, který od rána až do večera břímě dne i horka nesl, který nejen slovem, ale i skutkem o Pánu svém svědčil, který posvátný praporek pána a mistra svého ani tenkrát neopustil, když jiní

houfně od něho odpadali, který pána svého za Jidažskou mzdu ani tehdy nezradil, když se nevěra a rozumověrství proudem do chrámu Boha svého valili.

Oděním Božím obrněn všem útokům světa statně vzdoroval. Ale tak jako byl od své mladosti věrným bojovníkem pravdy, upřímným služebníkem svého Pána Ježíše, neunaveným dělníkem na Jeho vinici: tím samým způsobem vroucí a srdečnou lásku svou i k ubohé vlasti, k přeznanému a opuštěnému národu svému dosvědčoval.

Narozen jsa na nešťastném Slovansku, příkladem otce Kollára celý národ ve svém srdci nosil.

Již při novu vzkříšení národního života našeho ten nejupřímnější podíl bral, z každého podniku národního srdečně se těšil, plody mladé literatury českoslovanské všemožně podporoval, mladých k účinnosti probuzoval, a i sám o lepší budoucnosti národa na harfě své prospěvoval, ano i drahým a přecetným dítkám svým lásku ku vlasti a národu zaštěpoval. A mnozí vlastenci Slovenští i z toho by mu mohli vydati svědectví, kterak v těch nejhrůznějších dobách r. 1848. a 1849. ráčil se zaujati těch, kteří pro ztřeštěnost Maďarskou přinuceni byli svou vlast opustiti, a buďto na sousední Moravě, buďto v Čechách přitulku hledati. V tichém příbytku oslaveného nejeden národovec pohostinné srdce nalezl, laskavého otce vlasti a národu, který s tužbou Simeona vysvobození lidu svého očekával a vskutku z milosti Boží aspoň toho se dočkal, že národ náš od světa za mrtvý považovaný poznovu ožil a že i on sám ten v Pánu zesnulý národu tomu ubohému, tak mnohé hřivny svěřil a posvětil, na které tento nyní s chloubou a se zalíbením patřiti může!

Nejm. kdo v službě pravdy, v službě svých bratří, v službě vlasti a národu tak mnoho dobrého vykonal, kdo v službě vyšší myšlenky ani obětí a sebezapření se neštítal, i kterak by ten mohl býti od nás zapomenut?

Ale kdyby i celý svět v nevědeckosti své na něj zapomenul, a památku Jeho vyhladil; onen Pán, Jemuž on až do smrti věrný zůstal, na něj nikdy nezapomene! Nebe jestli již zde na světě od svého zemského pánovníka, od svého Nejjasnějšího císaře a krále tak slavně vyznamenán byl, mnohem slavnější vyznamenání čeká jej před trůnem Toho, „jenž jest pánem všech pánů a králem všech králů.—nebo On pro a skrze Ježíše Krista na hlavu Jeho korunu věčné slávy posadí a dá Jemu to dědictví neporušitelné a neuvadlé a nepoškrvněné, které se nám věřícím chová v nebesích. AMEN.

II. Řeč nad hrobem

od důst. pana seniora Jana Szepessyho, faráře v Soudoli.

Duch můj rmoutí se a srdce mé bolestí, když na rakev tuto a otevřený hrob tvůj hledím, drahý příteli již od dnů mladosti mé. Velevážený Simeone, spi a odpočívej zde v pokoji u boku tvého milovaného strýce a předchůdce v zdejší správě duchovní.

Evangelista Lukáš zmínku činí o Simeonovi v 2. k., 25: „*Byl člověk v Jerusalemě, jemuž jméno Simeon i člověk ten byl spravedlivý a nábožný očekával potěšení israelského a Duch sv. byl s ním.*“ Nebylo daremné očekávání jeho nebo přijda ponuknut Duchem svatým v dům boží, ušel Pána, jehož Israel očekával, a vezma jej na lokty své, chválil Boha a řekl: „*Nyní propouštíš služebníka svého, podle zaslíbení svého v pokoji, nebo viděli oči mé spasení tvé, kteréž připravil před obličejem všech lidí.*“

Milovaný bratře, tys nastoupil úřadování své v slavné církvi Ratibořské ve dnech, v nichž sv. Sion evangelický upěl a toužil jako ve dnech Simeona lid israelský *po svobodě náboženství*, po vyzvání otce nebeského a toho, kterého on poslal, Ježíše Krista, dle způsobu otců našich; a aj oko tvé spatřilo slávu tuto a srdce tvé těšilo se již v roce 1848. slyše slovo ne tolerance, nýbrž rovnoprávnosti, oslaveného císaře Ferdinanda a jeho nástupce, našeho milovaného císaře a pána Františka Josefa I., který nám svobodu tuto potvrdil, rozšířil, upevnil.

Sláva mu a věčné díky.

Oslavený Simeone! žádost tvá vyplněna byla. Hospodin ale znaje srdce tvé, po slávě Siona evangelického dychtící, popřál tobě, aby jsi se svobodě této ještě třicet let těšiti mohl. A nyní, když s propuštěm ze služby své, bolestně vzdýchám nad hrobem tvým, věrný Simeone; spi a odpočívej po výborně dokonaném díle svém v pokoji!

Milovaný bratře! byl to čas, v němžto si tu lidu Božímu cestu spasení ukazoval; veden jsa sám nebeským pastýřem duší Ježíšem Kristem, osvěcovals duše tobě svěřené světlem a pravdou Evangelium, potěšovals zarmoucené, pozdvihovals klesající slovem pravdy Boží, po mnohá léta v chrámě bídém, ježto ale horlivá láska otců vystavila,—apak duše tvá dychtila po svatyni nové, přiměřené důstojnosti našeho drahého náboženství.

I vzhopila se církev na slovo tvé při vši své nouzi s ochotností, aby stavěla dům Boží. Stavba rostla včihledě, však ale nepříznivostí času zastavena byla stavba na mnohá leta a toliko ptactvo nebeské v skulinách zdí příbytky sobě připravovalo, a tam, kde se hlas slova Božího ozývali měl, slyšáno bylo toliko štěbetání ptactva. Slzavým okem hledíval's na zříceniny nové vzdýchaje, ó by nám s nebes pomoc přišla! I nevzdychal jsi nadarmo. Se slovem rovnoprávnosti i pomoc blízká byla. Tvým usilováním, tvou prací, tvými prosbami, tvým posilováním církve slovem zaslíbení Hospodina, že ten, který dosavad pomáhal, i dále pomáhati bude, chrám Páně vystaven, věží okrášlen, zvony opa-

třen a ve jménu trojjediného Boha posvěcen jest. Oko tvé uzřelo slávu Siona Ratibořského a duch tvůj těše se vzdychal: je-li vůle tvá Hospodine, propustíš nyní služebníka svého v pokoj. — Ale Hospodin Bůh popřál služebníku svému ještě mnohá léta, aby se z díla tohoto svatého těšil. Nyní pak propouštěje tě ze služby své — vzdychám nad hrobem tvým: Nábožný Simeone, spi a odpočívej v pokoji! Slavný pomník postavil jsi sobě; vděční vnučkové a pravňukové oslavovati budou v časích budoucích jméno tvé!

Milovaný bratře! oslavený duch tvůj vznáš se teď nad námi, a vida veliký houf lidu božího, zvláště těch, jichž ruka tvá křtem svatým do církve Páně uvedla, vida ty, jichž jsi při smrti jejich milých slovem Kristovým potěšoval: „opět se uzříte, radovati se budete a radost tuto nikdo od Vás více neodejme“ děkuje Pánu církve, že práce jeho darebná nebyla.

Ano darebná nebude, budete-li údobí církve, slova učení, slova napomenutí jeho v srdcích svých skládati, chovati a věrně následovati.

Oslavený bratře! pohled na dítky tvé duchovní, vida tváře jejich slzami lásky a vděčnosti smáčené, vida úmysl jejich: nikdy o nikdy slova a napomínání tvého, oslavený otče náš duchovní, z mysli své nevyпустíme, vedle nich život náš řídit i dny naše dokonati chceme; o to, to tě musí ještě i v oněch stánech nebeských těšiti.

Ano horlivý Simeone! vyplnil jsi věrně slib tvůj, který jsi při tvém posvěcení na úřad kazatelský před oltářem Páně složil — nebo ještě v posledních hodinách života svého vyučoval jsi dítky církve své, aby co hodní křesťané svátosti večere Páně požívali, — neunavně, hrdinsky konal's dílo Tvé — až do posledního okamžení svého! Horlivý Simeone, spi nyní a odpočívej v pokoji!

Milovaný bratře! duch tvůj, ačkoli obveselen tou nadějí, že Pán církve věrnému služebníku svému hojnou odplatu připravil, jak miláček Spasitele praví: „buď věrný až do smrti, a dám tobě korunu života“ truchlivým však předece okem hledí na těžce raněnou drahou a věrnou manželku svou, hledí na drahé dítky v slzách bolesti tonoucí. — Při všem tom ale znaje, že slova Páně jsou slova pravdy, že on svých milých nikdy neopustí, — volá k tobě věrná manželko, volá k vám předrahé dítky, k vašemu uspokojení, slovy patriarchy Jakoba: „já od vás odcházím, ale Bůh bude s vámi. On jest otcem vdov, On jest opatrovníkem sirotek, On vás nikdy neopustí.“

„Pět a osmdesát let daroval mi pán života, velký to dar Boží! a předece dny a leta má uletěly na křídlech orličích, zmizely jak pára vzhůru vstupující, uběhly jak voda v potůčku do moře věčnosti. — Bůh popřej vám života dlouhého, ale i tento pomine — my však se opět shledáme; v domě otce nebeského jsou příbytkové mnozí, tam, byt náš připraven jest, tam nás nic více nerozloučí!“

„Děkuji tobě manželko má drahá za lásku tvou, kterou's mi po 45 let dokázala. Hospodin Bůh budiž ochrancem tvým. Vás přemilé dítky poručím milosti Boží, on sprovázej vás po všecky dny života vašeho, — naplňte naději mou, jak jste mi dosaváde k radosti byli, slyšte poslední prosbu mou: potěšujte drahou matku, oslazujte v starosti dny života jejího. — Žehnám vás z celého srdce svého a vězte, že dobrořečení zajisté otcovo utvrzuje domy dítek!“

Věrný manželi, dobrý otče — oslavený Simeone i tuto svou povinnost, poručaje tvých milých Pánu Bohu, vykonal jsi věrně, spi nyní a odpočívej v pokoji!

K tobě ještě, drahá církvi Ratibořská, několik slov!

Odchodem dv. p. Jana Lányho ztratila jsi věrného a horlivého kazatele slova Božího, ztratila jsi upřímného duchovního otce, který tě ze srdce miloval, ztratila jsi opatrného vůdce, který tě na cestě spasení věrně vedl. O nechať památka jeho u vás živa zůstane v požehnání! — Dokazujte lásku a vděčnost svou zvěčnělému duchovnímu otci i po smrti, lásku a vděčnost svou dokazující pozůstalé paní vdově. Tím dokážete, že opravdoví křesťané jste a náboženství vaše milujete. Nebo tak píše apoštol Jakub v 1. kap. v. 27:

„Náboženství čisté a nepoškvrněné před Bohem a Otcem totot jest: navštěvovati sirotky a vdovy v soužení jejich, a ostříhati sebe nepoškvrněného od světa.“

Milovaný bratře, i my bratří v úřadě rmoutíme se nad odchodem tvým s pohnutým srdcem lásky, nebo ty jsi sám byl srdce pravdivé, upřímné, beze vši falše, toť celý svět, ba i nejmilostivější císař a pán uznal, ozdobiv tě zlatým křížem s korunou věrné zásluhy. Já pak ještě, drahý příteli, vyslovuji jménem všech bratrů tvých v úřadě to srdečné přání: Nábožný, věrný, horlivý, lásky plný Simeone, spi a odpočívej v pokoji! Posvěcují hrob tvůj ve jménu trojjediného Boha, spi a odpočívej v pokoji! a Hospodin, dej tobě a nám všem jednou blahoslavené z mrtvých vstání pro a skrze Ježíše Krista Pána našeho! AMEN.